

[Valdemar Sørensen.]

Panthaverne, paa Kreditforeningernes og Hypotekforeningernes Reservefond og i øvrigt paa enhver Obligationsejer.

Der er ogsaa en anden og udvidet Betragtning, man kunde gøre gældende i den Henseende. Det er jo hændet tit i de senere Aar, naar man har debatteret økonomiske Forhold fra denne Talerstol, navnlig med Hensyn til Landbrugets Gældsforhold, at man har fremhævet det urimelige i, at Ejere af Landbrugsejendomme sad med en Forrentningsbyrde, som de ikke kunde overkomme, fordi de havde købt Ejendommen under andre Konjunkturer af en Ejer, der havde trukket sig tilbage med Udbyttet til en lille Ejendom i en Stationsby, hvor han sad og levede af Renterne, Renterne af en Kapital, der faktisk ikke eksisterede mere ude i Virkeligheden. Er det ikke over for et Forhold som dette rimeligt at anstille den Betragtning: Hvorfor skalsaadanne Panthavere være fri for at bidrage til en Forsikring som denne? Hvorfor skal den Ejendomsbesidder, som i Virkeligheden forrenter en Kapital, der er død, være alene om at bære Risikoen, medens den Mand, til hvem han maa betale Udbytte af den døde Kapital, gaar fri? Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller paa kalder jo Sammenholdet og Viljen til at staa Side — og det er noget, som jeg vurderer højt hos det ærede Medlem —, men saa tror jeg ogsaa, man maa anlægge den Betragtning, at alle disse Mennesker bør tages med, hvis det er nødvendigt. Jeg kan til Nød bøje mig for den Forsigtighed, som det ærede Medlem Hr. Krag udviser, naar han peger paa, at det er nødvendigt ikke at gøre Obligationsejere og Obligationkøbere utrygge, men naar man i selvsamme Øjeblik siger, at hele denne Krigsforsikring netop vil gøre dem trygge, tror jeg nok, Markedet kunde bære det Stød, det vilde give, hvis man fordelte den Byrde, der her er Tale om, saaledes, at man i et vist rimeligt Forhold ogsaa tog Bidrag af den Kapital, der er anbragt i Ejendommene.

Men jeg erkender, at saaledes som Forholdet ligger, er det af mindre Betydning, om man gør det eller ej, for bliver de Skader, vi her taler om, af ubetydeligt Omfang, hvad vi alle haaber, vil det være unødvendigt at rejse videre Spørgsmaal om de ubetydelige Bidrag, der i saa Tilfælde kan blive Tale om, og bliver Skaderne af større Omfang, end hvad der kan erstattes med en rimelig Del af det 5 pCt.s Bidrag; man her paalægger Ejendomsbesidderne, vil jo til den Tid alligevel det Spørgsmaal rejse

sig, hvem der skal betale, og i hvilket Forhold Skaden skal fordeles.

Jeg vil derfor over for de Spørgsmaal, der er rejst med Hensyn til Prioritets-havernes Inddragning under Betalingspligten, mene, at dette kan man til sin Tid, naar Forholdene er i Løb og Spørgsmaalet om Betalingerne foreligger, tage op til Bedømmelse samtidig med de Spørgsmaal, der i øvrigt er rejst, navnlig i hvor høj Grad og om overhovedet Staten skal give noget Bidrag til en Forsikring som denne. Dette vil efter min Opfattelse være den naturlige Maade at gøre det paa, altsaa saaledes, at man i Dag nøjes med at gennemføre dette lykkeligvis hypotetiske Forslag nogenlunde i den Form, hvori det foreligger, og hermed skal jeg anbefale Forslaget til velvillig Overvejelse i et Udvalg.

Hartel: Det er meget sjældent, at en ny Idé — hvad jeg vel nok maa have Lov at kalde den Risikodækning, der her er Tale om — er saa fuldt færdig i sin Udformning, som Forslaget bærer Vidnesbyrd om at denne er, og jeg mener, at Direktør Knud Christensen i Københavns Brandforsikring, som vel er Ophavsmanden til Forslaget, fortjener al Anerkendelse baade for Ideen og for den Udformning, den har faaet; jeg har da ogsaa set, at man fra Udlandet har ydet ham Anerkendelse for hans Arbejde i Forbindelse med denne Sag. Men den højt-ærede Minister skal naturligvis heller ikke have Utak — det er min forsigtige Maade at udtrykke min fulde Anerkendelse paa —, fordi han har fremsat Forslaget.

Der er jo efter dansk Lovgivning ingen Hjemmel for, at Staten i saadanne Tilfælde skal udrede Erstatning, derfor bliver en saadan Risikodækning, som jeg altsaa tillader mig stadig at kalde det, en ubetinget Nødvendighed, og jeg kan her slutte mig til det ærede Medlem Hr. Krag's Ønske om, at den hertil sigtende Lovgivning maa kunne udformes paa en mere fortløbende Maade, altsaa faa en vis permanent Karakter.

Hvad vi inden for min Gruppe anser for gode Sider ved dette Lovforslag, er for det første dette, at der er Tale om Opretelse af 4 Forbund. Jeg er her ganske uenig med det ærede Medlem Hr. Aksel Møller, som ønsker det hele slaaet sammen i een Pulje, og jeg er det af den Grund, at her er jo foreløbig kun Tale om en vis begrænset Risikodækning inden for de første 5 pCt. Der kan altid senere hen blive Tale om Solidaritet, den Dag de virkelig store, landsomfattende Skader, som ingen Risikopræmie